

ποτέ δύο νύκτας κατὰ συνέχειαν εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον. Ἐπιφυλάττω πάντοτε ἐξόδους διὰ τῶν μαγειρειῶν, εἰσόδους διὰ τῶν καταπακτῶν, δραπετεύσεις διὰ τῶν παραθύρων. Χαρίζω εἰσιτήρια θεάτρων εἰς τοὺς γείτονάς μου ὅπως ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαβαίνω διὰ τῆς κατοικίας των· διέρχομαι μέσῳ τῶν ἐρώτων αὐτῶν, τῶν ὑποθέσεων των, τῶν οἰκογενειακῶν των σκηνῶν, λέγων πρὸς αὐτοὺς, ὡς ὁ Δὸν Καΐσαρ τοῦ Βαζάν: Μὴν ἐνοχλήσθε, εἶμαι ἐγώ. Συνείθισαν πλέον, καὶ τὸ πρᾶγμα πηγαίνει θαυμασία.

Ὡς ἐπιλογίαν εἶχεν ἀκριβῶς τὸν ὑποδηματοποιὸν του, ὅστις μεταξὺ τοῦ συμφέροντός του καὶ τοῦ καθήκοντός του ἀμφιρρέπων, ἔγραψεν αὐτῷ περὶ τῆς δυσχεροῦς του θέσεως ὅπως τὸν συγκινήσει, ἐπεράτου δὲ τὴν ἐπιστολὴν του λέγων ὅτι θὰ ἦτο πολὺ *peineux et douloureux* ἂν τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν φυλακὴν.

— Καὶ εἰς ἐμὲ, τῷ ἀπεκοίθη ὁ Δουμάς, πιστεύσατε ὅτι θὰ μοι εἶνε πολὺ *penible et doulourible* νὰ ὑπάγω.

Τὸ *doulourible* προϋξένησεν ἀληθὲς σκάνδαλον. Ὁ ἐπιλογίας κατηγορήσεν αὐτὸν δριμύτως διὰ τοῦτο, ἡ δὲ δυσάρεστος αὐτῆ λέξις ἐθεωρήθη ὡς ἐπιβαρυντικὴ ἐπὶ πλέον περιπτώσις ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου.

— Ἐγράψατε *doulourible*; ἠρώτησεν αὐστηρῶς ὁ πρόεδρος.

— Ναι, ἀπήντησεν ὁ Δουμάς, ἀλλὰ ὁ ἐπιλογίας εἶπε *peineux*.

— Δὲν εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Αὐτὸς εἶνε ὑποδηματοποιός. Ἄν θέλετε νὰ δημιουργήσητε λέξεις, παρουσιασθήτε ὡς Ἀκαδημαϊκός.

— Δὲν τὸ ἔχω σκοπόν.

— Φοβεῖσθε μὴν ἀποτύχητε;

— Ὅχι, φοβοῦμαι μὴν ἐπιτύχω.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ὁ Δουμάς ἔμεινεν εἰς τὴν φυλακὴν ἐν συνόλῳ τεσσαράκοντα ἡμέρας— τὸ ὅποιον ἐφ' ὅσον ἐνεθυμῆτο ὁ πρόεδρος τοῦ στρατοδικείου οὐδέποτε εἶχε συμβῆ. Εἰς αὐτὰς δὲ τὰς τεσσαράκοντα ἡμέρας τῆς φυλακίσεώς του ὀφείλομεν τὸ πόνημα αὐτοῦ ὁ Πικουέλος. Τὸ περὶ αὐτοῦ ἀνεκδοτόν εἶνε περιεργότατον καὶ σχεδὸν ἄγνωστον.

Μελοποιός τις ἠνόηλοι ἀπὸ πολλοῦ τὸν Δουμᾶν ὅπως τῷ γράφῃ κωμειδύλλιόν τι, δυσχυρίζομενος ὅτι ἦτο εὐκολώτατον εἰς αὐτὸν τὸν γράφοντα δράματα ὀλίγηρα τόσον εὐκόλως.

— Με συγχωρεῖτε, ἀπήντησεν ὁ Δουμάς· εἰς τὸ δρᾶμα δὲν σοῦ ἀπαγορεύεται νὰ βάλῃς ὀρθάνοον, πνεῦμα καὶ ἰδιοτροπίαν, ἐν ᾧ εἰς τὸ κωμικὸν μελοδραμάτιον ὅλα αὐτὰ βλάπτουν τρομερὰ τὴν μουσικὴν, πρὸ πάντων δὲ ὁ ὀρθὸς λόγος.

Διεθεθαίωσε τὸν μελοποιὸν ὅτι δὲν θὰ τῷ γράφῃ τὸ ποίημά του εἰμὴ ὅταν οἱ τῆς ἐθνοφυλακῆς, τὸν συλλάβουν καὶ τὸν χύσουν εἰς τὴν

φυλακὴν. Ὁ μελοποιός ἐπωφελήθεις τὴν πληροφορίαν, μετέβη πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς ἐθνοφυλακῆς, καὶ προὔκάλεσεν εὐχερῶς διαταγὴν φυλακίσεως τοῦ Δουμά.

Τὴν αὐγὴν τῆς ἐπαύριον ὁ μυθιστοριογράφος συνελήφθη μόλις ἐγερθεὶς τῆς κλίνης καὶ ὠδηγήθη δι' ὀχήματος εἰς τὴν φυλακὴν. Ἄνερχόμενος τὴν κλίμακα ἀκούει φθόγγους κλειδοκυμβάλου ἐντέχνως κρουομένου.

— Ποῦ παίζει αὐτὴ ἡ μουσικὴ; ἐρωτᾷ ἔκπληκτος ὁ Δουμάς.

— Εἰς τὸ δωμάτιόν σας, ἀποκρίνεται ὁ οἰκοφύλαξ. Εἶνε μέσα ἕνας κύριος καὶ σας περιμένει εἰς τὸ πιάνο του ποῦ ἔφερε ἐδῶ χθές.

Ὁ Δουμάς ἀναβαίνει ταχέως καὶ εὐρίσκει τὸν μελοποιὸν πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Πῶς, ἄθλιε, σὺ ἐνήργησες νὰ με φυλακίσουν;

— Ἄκουσε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ κωμειδύλλiou, ἀπαντᾷ ἀπλῶς ὁ μελοποιός. Τώρα ποῦ εἶσθε φυλακισμένος ἐλπίζω ὅτι θὰ φυλάξητε τὸν λόγον σας καὶ θὰ μοῦ γράψητε τὸ ποίημά μου.

— Ἐίπα, ἄς εἶνε, δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ τὸ γράψω ἐστέναξεν ὁ Δουμάς.

Καὶ ἰδοὺ πῶς ἐγράφη ὁ Πικουέλος. Ἄλλ' ἐξελεθὼν τῆς φυλακῆς ὁ Δουμάς ἐζήτησε καὶ εὔρε μέρος πρὸς κατοικίαν ὅπου δὲν ὑπῆρχεν ἐθνοφυλακὴ.

[Ἐπειὰ τὸ τέλος]

K.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1883

Πᾶν ἔτος παρερχόμενον παρασύρει μεθ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν τάφον μέρος μέγα τοῦ ἀνθρωπίνου πληθυσμοῦ. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν τεθνεώτων τοὺς πλείστους μὲν πενθοῦσιν οἱ οἰκεῖοι, τινὰς οἱ ἴδιοι αὐτῶν τόποι ἐν οἷς ἐζήσαν ὠφέλιμοι γενόμενοι, ὀλίγων δὲ καὶ μεμετημένων ἐκλεκτῶν ὁ θάνατος ἐμποιεῖ αἰσθησιν ἢ εἰς ἔθνος ὅλον, ἢ κύκλον ἐπιστήμης καὶ τέχνης, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ ἡ ἱστορία περιστέφει διὰ μελανοῦ πλαισίου τὰς σελίδας τῆς ἐκείνης, ἐν αἷς ἀναφέρεται ὁ θάνατος ἀνθρώπων, αἵτινες ἐλάμπρυναν διὰ τῆς ἀξίας αὐτῶν ζῶντες τὴν πολιτείαν, τὴν ἐπιστήμην ἢ τὴν τέχνην, ἢ διὰ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἀπέθανον κατέστησαν τὴν μνήμην αὐτῶν περίκλυτον, ἢ συνέδεσαν τὸ ὄνομά των ἐν τῇ ζωῇ μετ' ἄλλων διασημῶν προσώπων, ἢ ἐνδόξων πράξεων.

Καὶ τὸ λῆξαν ἔτος, ὡς πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ καὶ ὡς πάντα τὰ μετ' αὐτοῦ, ἀναγράφει ἐν τοῖς χρονικοῖς αὐτοῦ πολλοὺς ἐπισήμους νεκρούς, ὧν τοὺς μᾶλλον γνωστούς, τοὺς μᾶλλον ἐξέχοντας, μνημονεύομεν ἐν συνοπτικῇ σημειώσει.

Ἡ ἡμετέρα πατρίς προσήνεγκε τὸ καθ' ἑαυτὴν ὀδυνηρὸν φόρον εἰς τὸν θάνατον ἀπολέσασθαι ἐκ μὲν τῶν πολιτευτῶν τὸν ἀείμνηστον Ἀλέξανδρον Κουμουνοῦρον ἐπὶ πολλὰ ἔτη κυβερνήσαντα τὴν Ἑλλάδα, οὐτινος ὁ θάνατος ἐβρηνήθη ὡς ἐθνικὴ συμφορὰ, ἐκ τῶν ἐπιστημῶν τὸν Γεώργιον Παλλην, σοφὸν νομομαθῆ, ἀρχαιότατον καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου, ἄλλοτε ὑπουργὸν καὶ συγγραφέα περισπουδάζων νομικῶν συγγραμμάτων, ἐκ τῶν συγγραφέων τὸν τρυφερὸν Ἑπτανήσιον ποιητὴν Ἰούλιον Τυπάλδον καὶ ἐκ τῶν καλλιτεχνῶν τὸν διακεκριμένον γλύπτην Λεωνίδαν Δρόσην.

Ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν ἔθνων ἡ Γαλλία βαθύτατα ὑπέστη τραύματα κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἡ δημοκρατία ἐκλαυσε τὸν ἐξοχώτατον ἡγέτην αὐτῆς, τὸν Λέοντα Γαμβέτταν, ἀποθανόντα μικρὸν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς 31 Δεκεμβρίου, καὶ τὸν ἀριστὸν τῶν στρατηγῶν τῆς Σανζύ, ἀπώλεσαν δὲ καὶ οἱ βασιλόφρονες τὸν κόμητα Σαμβῶρ, τὸν τελευταῖον βλαστὸν τοῦ πρωτοτόκου καὶ ἀρχαιοτάτου βασιλικῆς οἴκου τῶν Βουρβῶνων, τὸν ἱπποτικώτατον ἐκ τῶν μνηστῆρων τοῦ γαλλικοῦ θρόνου. Ἡ γαλλικὴ φιλολογία ἀπεστερήθη τοῦ εὐφρεστάτου κοινωνιολόγου καὶ ἱστορικοῦ Ἐδουάρδου Λαβουλαί καὶ τοῦ μυθιστοριογράφου Ἰουλίου Σανδῶ, τοῦ γλυκυτάτου συγγραφέως τῆς *Μαργαρίτης* καὶ τῆς *Δεσποινίδος Λασερλιέρ*, ἐσχάτως δὲ ἐτέρων δύο, τοῦ διασήμου ἱστορικοῦ Ἑρρίκου Μαρτέν καὶ τοῦ ποιητοῦ Βίκτωρος δὲ Λαπράδ. Ἀπέθανε δ' ἔτι ἐκ τῶν καλλιτεχνῶν αὐτῆς ὁ ἐξοχος ζωγράφος, σχεδιαστής καὶ γλύπτης Γουσταῦος Δορὲ, καὶ ὁ οὐχ ἥττον διαπρεπῆς γλύπτης Ἰωάννης Κλέσιγερ. Καὶ ἐκ τῶν δημοσιογράφων ὁ Λουδοβίκος Βελλιῶ, ὁ διευθυντῆς τοῦ *Σύμπαντος*, τοῦ κυριώτατου ὄργάνου τῶν σφόδρα καθολικῶν καὶ νομιμοφρόνων. Ὁφείλομεν νὰ μνημονεύσωμεν ἐνταῦθα καὶ τὸν Βεσερέλ, τὸν γνωστὸν συγγραφέα τοῦ ἑλληνογαλλικοῦ λεξικοῦ.

Ἡ Γαλλία ἀπώλεσεν ἔτι κατὰ τὸ 1883 τὸν ἀντιναύαρχον αὐτῆς Pierre, ὀνομαστὸν γενόμενον ἐκ τῶν ἐν Μαδδαγασκάρῃ τελευταίων πολεμικῶν συμβάντων, καὶ τὸν γερουσιαστὴν Βίκτωρα Λεφρὰν, ὑπουργὸν χρηματίσαντα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Θιέρσου, καὶ τὸν διάσημον αὐτῆς φυσικὸν Λουδοβίκον Βρέγουετ. Ἀπώλεσε δὲ πρὸς τούτοις καὶ δύο ἄνδρας, τὸν μὲν ὑπὲρ πατρίδος πεσόντα, τὸν δὲ ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης θανόντα· πρῶτον τὸν Ἑρρίκον Ριβιέρ, πλοίαρχον καὶ διοικητὴν τῶν ἐν Τορκίνῳ δυνάμεων, στρατιωτικὸν συγγραφέα καὶ μυθιστοριογράφον λεπτότατον φονευθέντα ἐν Χανού, ἕτερον δὲ τὸν ἱατρὸν Τουϊλλιὲ μέλος τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις μετέβη εἰς Αἴγυπτον πρὸς ἐξέτασιν τῶν παραγωγικῶν αἰτίων τῆς

χολέρης, ἔνθα καὶ ἀπέθανε προσβληθεὶς ὑπὸ τῆς νόσου ταύτης.

Ἐν Γερμανίᾳ ἐπένησεν ὁ βασιλευδῶν οἶκος τὸν πρίγκηπα Κάρολον τῆς Πρωσσίας, μόνον ἀδελφὸν τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ πατέρα τοῦ δαφνοστεφούς στρατάρχου τῆς Γερμανίας Φρειδερίκου Καρόλου. Ἐν δὲ ταῖς ἐπιστήμασι ἡ Γερμανία ἀπώλεσε τὸν διάσημον κοινωνικὸν καὶ πολιτικὸν συγγραφέα Ἑρμανον Σουλτς-Δέλιτς, τὸν ἰδρυτὴν τῶν δημοτικῶν τραπεζῶν ἐν Γερμανίᾳ, τὸν Ἑρμανον Βούρσιαν περιφανῆ γεωγράφον, τὸν Γουλιέλμον Δινδόρφ τὸν γνωστὸν ἑλληνιστὴν καὶ ἐκδότην ἑλλήνων συγγραφέων, καθηγητὴν τῆς φιλολογίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Λειψίας. Ἡ Γερμανικὴ μουσικὴ ἀπεστερήθη δύο μεγάλων μουσουργῶν, τοῦ Ριχάρδου Βάγνερ, ἰδρυτοῦ τῆς μουσικῆς τοῦ μέλλοντος καὶ τοῦ Φρειδερίκου Φλότσοφ, τοῦ γνωστοῦ συνθέτου τῆς περιπαθοῦς *Μάρθας*. Ὁ δὲ Κάρολος Μάρξ, ὁ περιώνυμος κοινωνιστῆς καὶ συγγραφεὺς, ἀπέθανεν ἐξόριστος ἐν Λονδίῳ. Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐτελεύτησε καὶ ἡ χήρα τοῦ ποιητοῦ Ἑρρίκου Ἀίνε Ματθίλδη ἐν ἡλικίᾳ προθεβηκυῖα.

Ἡ Ἀγγλία δὲν ἀπώλεσε πολλοὺς ἐξόχους ἄνδρας κατὰ τὸ 1883· ἐκ τῶν ἀποθανόντων ἀναφέρομεν τὸν διάσημον μηχανικὸν καὶ ἠλεκτρολόγον Οὐίλλιαμ Σεϊμς, τὸν πλείστας κοινωνοφελεῖς ἐφευρέσεις παρασχόντα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, τὸν στρατηγὸν Γεώργιον Μάκδοναλδ, ἓνα τῶν ἱκανωτάτων στρατιωτικῶν τοῦ ἀγγλικῆς στρατοῦ, καὶ τὸν δημοτικώτατον μυθιστοριογράφον Mayne Reid.

Ἡ Ρωσσία ἐβρηνήθη τὸν θάνατον τοῦ μεγίστου τῶν συγχρόνων πολιτικῶν καὶ διπλωματῶν αὐτῆς, τοῦ Ἀλεξάνδρου Γορτσακῶφ, οἱ δὲ φιλελεύθεροι Ρῶσοι ἐπένησαν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ Ἰβᾶν Τουργένιεφ, τοῦ τρυφεροῦ καὶ ἐθνικωτάτου ῥώσσοῦ συγγραφέως.

Ἡ γείτων μας Τουρκία ὑπέστη καὶ αὐτὴ σοβαρὰς ἀπωλείας ἐν ταῖς τάξεσι τῶν διασήμων ἀνδρῶν αὐτῆς. Ἀπέθανεν ὁ Σουλεϊμάν πασᾶς, ὁ διάσημος στρατηγὸς ὁ κλεισθεὶς ἐν ταῖς παρὰ τὴν Σίπκιαν μάχαις κατὰ τὸν ῥωσοτουρκικὸν πόλεμον, ἀπέθανεν ὁ Μαχμούτ Νεδιμ πασᾶς, ἄλλοτε μέγας Βεζύρης, καὶ ἔτι ὁ Σαβφὲτ πασᾶς, πολλάκις χρηματίσας ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, εἰς τῶν ἐξοχωτέρων τούρκων διπλωματῶν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπέθανεν ὡσαύτως ὁ πρίγκηψ Σααδὲτ Κεράι πασᾶς, ὁ τελευταῖος ἐπιζῶν βλαστὸς τῆς Ταταρικῆς ἐκείνης δυναστείας, ἥτις ἐβασίλευσεν ἐν Κριμαίᾳ μέχρι τοῦ 1776.

Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων ἔθνων ἡ μὲν Ἰταλία ἀπώλεσε τὸν ἐπιφανῆ ἱατρὸν καὶ ἔνθερον πατριώτην Αἰμίλιον Κυπριάνην, τὸν Ἰγνάτιον

Γιακομέττην, διάσημον γλύπτην και ἐπιμελητήν τῶν παπικῶν μουσείων, τὸν ἔξοχον καθηγητὴν τοῦ πανεπιστημίου τῆς Νεαπόλεως Ἀντώνιον Μιραβέλλη, καὶ τὸν περιηγητὴν Sacconi, σφαγέντα ὑπὸ τῆς ἀγρίας φυλῆς τῶν Σομαλῶν ἐν Ἀφρικῇ. Τὸ Βέλγιον ἀπώλεσε τὸν διάσημον μυθιστοριογράφον Ἐρρίκον Κονσιάνς, ἡ Ῥωμανία τὸν διαπρεπῆ νομοδιδάσκαλον καὶ ἔξοχον πολιτικὸν αὐτῆς Βασίλειον Βοερέσκον, ἡ Δανία τὸν διακεκριμένον ἀρχιτέκτονα Χριστιανὸν Χάνσεν, καὶ, πέραν τοῦ Ὁκεανοῦ, αἱ Ἠνωμένοι πολιτεῖαι τὸν Πέτρον Κούπερ, τὸν κατασκευαστὴν τῆς πρώτης ἀτμομηχανῆς ἐν Νέξ Ὑόρκη. Ἐνταῦθα ἴσως πρέπει νὰ μνημονεύσωμεν καὶ τὸν διαβόητον ἐκείνον πλοίαρχον Webb, τὸν εὐρόντα οἰκτρὸν τέλος εἰς τὰ κύματα τοῦ Νιαγάρα, ὃν ἠθέλησε νὰ διακολληθῆσιν.

Κατὰ τὸ 1883 ἀπέθανεν ὡσαύτως ἐν Δαμασκῷ ὁ περιώνυμος Ἐμίρης Ἀβδὲλ-Καδὲρ, ὁ τοσοῦτον ἄλλοτε κλεισθεὶς διὰ τῶν μακρῶν καὶ αἱματηρῶν ἀγώνων του κατὰ τῶν Γάλλων ἐν Ἀλγερίᾳ· ἀπέθανεν ὁ Tuduc, ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Ἀνὰμ, τῆς ἀνατολικωτάτης ἐν τῇ Ἀσίᾳ χώρας, ἐφ' ἧς οἱ Γάλλοι ἴδρυσαν τὴν κυριαρχίαν αὐτῶν, ἀπέθανε δὲ καὶ ἡ Ῥαναβαλόνα ἡ Β', βασίλισσα τῆς Μαδαγασκάρης Δ*

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΠΛΟΙΑ

Ἄν ἡ ἠλεκτρικὴ ναυπηγία βραδείας ποιῆται προόδους, ὡς αἱ πλείστα βιομηχανίαι ἐν τῇ γενέσει αὐτῶν, ἐν τούτοις τὸ ζήτημα παρουσιάζει μέγα ἐνδιαφέρον ὑπὸ τὴν ἐποψίν τοῦ μέλλοντος τῶν τορπιλοφόρων, καθόσον τὸ ἠλεκτρικὸν πλοῖον οὐδένα προξενεῖ θόρυβον, εἶνε δὲ ἐτοιμοκίνητον πάντοτε, ἂν οἱ συμπυκνωτήρες εἰσὶ πλήρεις. Ἡ πλήρωσις αὕτη ἄλλως οὐδεμίαν παρέχει δυσκολίαν ἐπὶ πολεμικοῦ πλοίου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου οὐδέποτε λείπει ἠλεκτρομηχανή.

Ὁ κ. Varrow ἐνκυπήγησε πρό τινος ἄκατον 12 μέτρων μήκους ἐξ ἐλασμάτων γαλβανισθέντος χάλυβος, ἧς ἡ ἑλιξ κινεῖται ὑπὸ δύο μηχανῶν Siemens. Τὸ ρεῦμα σχηματίζεται ὑπὸ δύο συμπυκνωτῶρων Faure-Selon-Vole-Kmar, τεθειμένων ὡς καὶ αἱ δυναμοηλεκτρικαὶ μηχαναὶ ὑπὸ τὸ σανίδωμα, καὶ ἐπομένως οὐδένα κατεχουσῶν χρήσιμον χῶρον. Οὕτω λοιπὸν τὸ κατάστρωμα εἶνε ἐλεύθερον δυνάμενον νὰ περιλάβῃ τεσσαράκοντα ἐπιβάτας· εἰς δὲ μόνος ὀπίσω ἀρκεῖ νὰ στρέφῃ τὸν οἶακα τοῦ πηδαλίου, τοῦ μόνου ὄρατου ὀργάνου τοῦ πλοίου, ἐν ᾧ ἐν τοῖς ἀτμοπλοίοις ἡ κυριώτερα καὶ καλλιτέρα θέσις κατέχεται ὑπὸ τῆς κινητηρίου μηχανῆς, τῶν λεβήτων, τῆς καυσίμου ὕλης,

καὶ τοῦ προσωπικοῦ. Ἡ ποσότης τῶν συμπυκνωτῶρων ἀρκεῖ ὅπως παράσχη αὐτῷ ταχυτάτην πορείαν ἐπὶ ἕξ ὥρας ἢ μετρίαν ταχύτητα ἐπὶ δέκα ὥρας καὶ ἐπέκεινα.

Τὸ πείραμα τῆς ἀκάτου ταύτης ἐγένετο πρό τινος ἐπὶ τοῦ Ταμέσεως, μεταξὺ Temple, ἐν τῷ ἄστει τοῦ Λονδίνου, καὶ Greenwich· τὸ διάστημα διηλύθη εἰς τρία τέταρτα τῆς ὥρας, δηλαδή μετὰ τῆς ταχύτητος ἀτμοπλοίου οἷα εἰσὶ τὰ ἐκτελοῦντα τοὺς ἀπὸ London-Bridge εἰς Greenwich πλόας.

... K

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Κάθε χρονία ποῦ ἔρχεται καὶ μὴ ζαρωματιά
 Ἐστὴν ὄψι μὰς νὰ σπείρη,
 Καὶ μὲ γιορτῆς γελᾶματα σιμὰ ἔστα γρηταεῖα
 Τῇ νόστῃ μὰς νὰ σῆρη,

Ἐκεὶ ποῦ τὰ χαρίσματα, ἄν' ἦνε ἡλιου ἀκτίνες,
 Ἐμπῶνον τὰ παιδιὰ,
 Καὶ ἄν' ἡ λουλούδια ἢ εὐχαις μοσχοβολοῦν κί' ἐκείναις,
 Ἄν βγοῦν ἀπ' τὴν καρδιά,

Ἐκεὶ ποῦ δίνο χάρισμα, ἄν' ἄλλους, ἢ εὐχῇ, —
 Τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα
 Μέσα σὲ κόσμ' ὄνειρευτὸ βαθύπλουτ' ἢ ψυχῇ
 Ἄλλα μοιράζει δῶρα.

Ἄν λίμνη ποῦ ἐπάνω τῆς μὴ βάρκα σιγοτρέχει
 Μονάχα φωτακίη,
 Μὰ μέσα τῆς βασιλείου ἀπὸ νεράιδες ἔχει
 Ἡ λίμν' ἡ μαγική.

Αὐτὰ τὰ δῶρα ποῦ ἡ ψυχὴ σκορπᾷ γλυκὰ γλυκὰ
 Σὲ ὄνειρα οὐράνια,
 Θυσίαι εἰν' ἀγγελικαῖς, μαρτύρια θεῖα
 Μ' ἀκάνθια στεφάνια.

Καὶ τὰ χαρίζει κί' εἰς ἐχθροῦς κί' εἰς φίλους μὲ χαρὰ,
 Παντοῦ, παντοῦ, ὅπως ἄλλοι
 Ἐνα παιγνίδι δίνουε φτηνὸν κάθε φορὰ
 Ποῦ χρόνος νεῖος προβάλλει.

Πότε σὲ ὄρνο βασιλιάς πουλῶ γιὰ τὸ λαὸ
 Τὸ στέμμα μου μὰ ἡμέρα
 Καὶ τὰ κορίτσια τ' ἄπροικια προικίζω, κί' ἐλεῶ
 Τῇ γύμνια πέρα πέρα!

Πότε ἔς ἀφίλιτων ἐχθρῶ ποῦ, βλέπω, κινουνεῖς
 Νὰ τρέξω δὲν ἀργῶ,
 Κί' ἐνφ' τὸ χάρι του ἔς ἐμὲ θαρρεῖ πῶς ἀγναντεύει,
 Τόνε γλυτόνω ἐγὼ!

Πότε μὴ κόρη ἀγαπῶ τί ἄστρο λαμπερὸ
 Ὄξσου, ζωῆ, ἔς τὰ δυὸ μὰς! . . .
 Μὰ χάσκει ἀπέραστος γκρεμὸς σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
 Ἡ φωτὶ ἀνάμεσὸ μὰς.

Ὅμως ἐν ἄλλο εὐγενικὸ καὶ πλούσιο παλληκᾶρι
 Ἐγεί καὶ μὸ γι' αὐτῇ . . .
 Τί ταιριαστὸ θὰ κἀνανε κί' οἱ δυὸ μαζῇ ζευγᾶρι,
 Τί τὴν ζῆλετῆ!

Χαρίζω μὲ χαμόγελο καὶ ἀγγελικὴ ματιά
 Τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλο,
 Κί' ἢ νὰ τὸν δούσω ἢ νὰ δούσω τραβῶ ἔτην ξηνητιά
 Τὸν πόνο τὸ μεγάλο . . .

Πότ' ἔχει πόλεμο ἢ πατρίδ' ἀλλὰ γιὰ νὰ νικήσῃ,
 Λένε γραφτὰ παλῆ
 Πῶς πρέπει ἕνας μοναχὰ τὸ αἶμά του νὰ χύσῃ
 Γι' αὐτῇ σταλιά σταλιά!